

Tämä tutkistelu on sapatiksi 8.8.2026

Armolahjat

Muistojae: *”Pyrkikää rakkauteen, mutta tavoitelkaa myös henkilöitä, ennen kaikkea profetoimisen lahjaa.” (1. Kor. 14:1.)*

Avaintekstit:

1. Kor. 12

Ef. 4:11–13

1. Kor. 13:1

1. Piet. 4:8–11

1. Kor. 14:27

Aam. 3:7

Kuten ihmiskeho, seurakunta on yksi, mutta siinä on monia jäseniä, joilla jokaisella on erilainen rooli, tehtävä ja lahjoja. Rakkaudella harjoitettuna nämä armolahjat edistävät ykseyden tunnetta, mikä heijastaa kolmiyh-teisen Jumalan luonnetta.

Tällä viikolla tarkastelemme Ensimmäisen korinttilaiskirjeen lukuja 12–14 sekä niiden opetusta armolahjoista. Tämä osuus on osa hieman laajempaa kokonaisuutta, jossa Paavali käsittelee kristittyjen odotettua käyttäytymistä uskonnollisissa tilanteissa (1. Kor. 11–14). Paavalin ensisijainen huolenaihe liittyy häiriökäyttäytymiseen kokoontumisissa. Hänen vastauksensa tähän ongelmaan on, että seurakunta on ruumis, jonka osilla on erilaisia tehtäviä, jotka edistävät Kristuksen ruumiin rakentamista (Ef. 4:12). Lyhyesti sanottuna, Jumala antoi seurakunnalle armolahjoja edistääkseen ykseyttä monimuotoisuuden kautta.

Paavalilla on varmasti edelleen mielessä 1. Kor. 1–4 käsitelty kuppikuntien ongelma, jossa vastaus seurakunnan jäsenten keskinäiseen erimielisyyteen on ykseys Kristuksessa. Nyt hän kehittää tätä ajatusta esittämällä käsityksensä armolahjojen tehtävästä. Paavalin mukaan ykseys Kristuksessa ja Pyhässä Hengessä on ainoa keino välttää hajaannusta.

ERILAISIA LAHJOJA

Paavali esittelee 1. Kor. 12:1 uuden aiheen sanonnalla ”Mutta mitä hengellisiin lahjoihin tulee”, VKR. Raamatuntutkijat keskustelevat siitä, puhuuko Paavali ”hengellisistä lahjoista” vai ”hengellisistä ihmisistä”, koska kreikankielinen ilmaisu *tōn pneumatikōn* sallii molemmat tulkinnat. ”Hengelliset lahjat” on parempi vaihtoehto, kun otetaan huomioon 1. Kor. 12:4, jossa Paavali viittaa selvästi armolahjoihin. Paavali huomauttaa 1. Kor. 12:2–3, että Hengen ensimmäinen lahja on rohkeasti tunnustaa Jeesuksen olevan Herra. Kun Uuden testamentin aikaan sanoi, että Jeesus on Herra, tarkoitti samalla, että keisari ei ole sitä (Ap. t. 17:7; myös Joh. 19:12, 15). Tätä pidettiin kapinana keisarillista valtaa vastaan, ja siksi siitä oli rangaistava kuoleamalla.

Jeesus ja Paavali korostivat, että usko Jumalaan – jopa vainon ja kuoleman uhan edessä – on Pyhän Hengen lahja. Itse asiassa usko on perustavanlaatuisin lahja. Ei ole yllättävää, että usko on ensimmäisenä 1. Kor. 13:13 luettelossa. Se, että usko on armolahja, käy selväksi Paavalin sanoista 1. Kor. 12:9. Monia muitakin lahjoja on olemassa. Se, että Pyhä Henki ”jakaa kullekin omat lahjansa niin kuin tahtoo” (1. Kor. 12:11), todistaa, että ne kaikki ovat tarpeellisia.

Lue 1. Kor. 12:1–6. Missä on tämän tekstin painopiste?

Sanan ”monenlaiset” toistaminen korostaa lahjojen moninaisuutta. Se, mitä Paavali nimittää ”hengellisiksi lahjoiksi” 1. Kor. 12:1, kehitetään jakeissa 4–6 kolmesta eri näkökulmasta: ”armolahjat” (*kharisma*), ”palvelutehtävät” (*diakonia*) ja ”vaikutukset” (*energēma*). Vaikka nämä sanat tarkoittavat eri asioita, on tärkeää, ettei niiden välillä tehdä tarkkaa eroa, sillä jakeet muodostavat rinnakkaisrakenteen. On myös huomattava, että armolahjat on tarkoitettu edistämään ykseyttä, joka perustuu Jumalan kolmiyhteiseen luonteeseen (ks. myös Ef. 4:8–11). Vaikka Henki antaa lahjoja uskoville, Jumala antaa heille voiman palvella Kristusta uskovien yhteisössä (1. Kor. 12:5–6). Jokaiselle uskovalle annetaan lahjoja yksilöllisesti (1. Kor. 12:11), mutta niiden on kaikkien tarkoitus hyödyttää uskovien yhteisöä kokonaisuutena.

Huomaa jälleen Paavalin korostama ykseys. Miksi se on niin tärkeä seurakunnalle?

YKSEYS MONIMUOTOISUUDEN KAUTTA

Ykseyden kieltä, joka esitetään 1. Kor. 12:4–6 (sama Henki, sama Herra ja sama Jumala), kehitetään edelleen Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 12. luvun loppuosassa. Tämä käy ilmi Paavalin käyttämistä ilmauksista, kuten ”yksi ja sama Henki” (1. Kor. 12:11), ”ihmisruumis, joka on yksi” (1. Kor. 12:12), yksi ruumis (1. Kor. 12:12–13, 20), ”sama Henki” (1. Kor. 12:13 [kaksi kertaa]), ”yhteen kuuluen huolehtisivat toinen toisestaan” (1. Kor. 12:25).

Ykseyden käsitteen ohella Paavali korostaa Kristuksen ruumiin jäsenten monimuotoisuutta ilmaisuilla kuten ”monta jäsentä” (1. Kor. 12:12, 20), ”meidät – – on kastettu” (1. Kor. 12:13), ei ”yhdestä jäsenestä vaan monista” (1. Kor. 12:14), ”koko ruumis” (1. Kor. 12:17), ”kaikki eri jäsenet” (1. Kor. 12:18), ”ruumiinjäsenet”, ”ruumiinosat” (1. Kor. 12:22–23), ”kaikki muutkin jäsenet” (1. Kor. 12:26). Tämä ykseyden ja monimuotoisuuden korostaminen osoittaa, että armolahjojen tarkoituksena on edistää ykseyttä monimuotoisuuden kautta.

Tämän monimuotoisuuden keskellä olevan ykseyden tulee heijastaa Jumalan luonnetta. Isä on yksi persoona, Poika toinen ja Pyhä Henki kolmas. Nämä kolme säilyttävät yksilöllisyytensä samalla, kun he työskentelevät yhdessä seurakuntaa rakentaen ja voimaannuttaen sen lähetystyöhön (1. Kor. 12:4–6; Ef. 4:11–13).

Lue 1. Kor. 12:12–31. Miksi vertaus ruumiista ja sen monista jäsenistä sopii kuvaamaan seurakuntaa ja sen jäseniä?

Yksi keskeinen ajatus Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 12. luvussa on se, että vaikka ruumiin jäsenet ovat yksilöidysti kovin erilaisia toisiinsa nähden (1. Kor. 12:15–20), ne ovat kaikki riippuvaisia toisistaan (1. Kor. 12:21–26). Jalat ovat riippuvaisia silmistä, jotta nähdään, minne on kuljettava; puolestaan silmät eivät voi koskettaa mitään – vain kädet voivat. Myös ajatus siitä, että jotkut jäsenet ovat heikompia (1. Kor. 12:22) tai vähemmän arvokkaita (1. Kor. 12:23) kuin toiset, on vain vaikutelma, sillä kaikki ovat tarpeellisia (1. Kor. 12:22).

Valitettavasti korinttilaisilla oli taipumus arvostaa joitakin lahjoja ja laiminlyödä toisia. Estääkseen korinttilaisia tekemästä tätä virhettä Paavali kiinnitti heidän huomionsa rakkauteen, joka on ”verrattomasti muita parempi” tie (1. Kor. 12:31). Toisin sanoen, mikä armolahja tahansa on mieluinen Jumalalle, jos sitä käytetään viisaasti ja rakkaudella.

Katso lahjojen luettelot 1. Kor. 12:8–10, 28; Room. 12:6–8 ja Ef. 4:11. Mikä on sinun lahjasi? Kuinka voit käyttää sitä seurakunnan rakentamiseksi?

MUITA VERRATTOMASTI PAREMPI TIE

”Rakkaus ei ole yksi monista lahjoista. Sen avulla kaikki lahjat saavuttavat lopullisen tarkoituksensa.” – Carl P. Cosaert, ”1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary: New Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), s. 1643.

Lue 1. Kor. 13:1–7 ja 1. Piet. 4:8–11. Miten rakkaus liittyy armolahjoihin?

Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luku opettaa, että armolahjoja voidaan käyttää asianmukaisesti vain rakkauden avulla. Paavali aloittaa kyseisen luvun viittaamalla jo 1. Kor. 12. luvussa mainittuihin lahjoihin, mutta korostaa niiden arvottomuutta, jos ne eivät perustu rakkauteen. Näin ollen tieto (1. Kor. 12:8) ja usko (1. Kor. 12:9), jopa usko, joka ”siirtää vuoria” (1. Kor. 13:2), eivät ole mitään ilman rakkautta (1. Kor. 13:2). Ilman rakkautta kyky puhua kielillä (1. Kor. 12:10, 28, 30) on vain ”kumiseva vaski tai helisevä symbaali” (1. Kor. 13:1). Samoin tärkeä profetoimisen lahjakin on turha ilman rakkautta (1. Kor. 13:2).

Paavali keskittyy 1. Kor. 13:4–7 siihen, mitä rakkaus on ja mitä se ei ole; tarkemmin sanottuna, mitä rakkaus tekee ja mitä se ei tee. Verbit, jotka hän valitsi kuvaamaan rakkautta, osoittavat, että rakkaus ei ole niinkään jotakin, mitä tunnemme, vaan jotakin, mitä teemme. Siksi Paavali mainitsee, että rakkaus (1) on kärsivällinen; (2) on lempeä; (3) iloitsee totuudesta; (4) kestää kaiken; (5) uskoo kaiken; (6) toivoo kaiken; ja (7) kärsii kaiken. Sitä vastoin rakkaus (1) ei kadehdi; (2) ei kersku; (3) ei pöyhkeile; (4) ei käyttäydy sopimattomasti; (5) ei etsi omaa etuaan; (6) ei katkeroidu; (7) ei muistele kärsimäänsä pahaa; (8) ei iloitse vääryydestä.

Nämä yhteensä 15 verbiä antavat vankan ohjeistuksen lahjojen sopivasta käyttämisestä. On huomionarvoista, että tämä keskustelu rakkauden todellisesta luonteesta sijaitsee tarkalleen niiden 1. Kor. 12. ja 14. luvun välissä, joissa Paavali käsittelee armolahjoihin liittyvää konfliktia. Rakkaus on todellakin avainasemassa armolahjojen viisaassa käytössä. Rakkaus asetetaan myös uskon ja toivon rinnalle, mutta ”suurin niistä on rakkaus” (1. Kor. 13:13).

Miksi rakkaus on niin keskeistä uskossamme? Mikä olisikaan parempi tapa kokea Jumalan rakkauden todellisuus kuin rukoillen pyrkiä heijastamaan sitä muille?

KIELILLÄ PUHUMISEN LAHJA

Entä kielillä puhumisen lahja? Kun otetaan huomioon tämän lahjan ilmeneminen muualla Raamatussa (Mark. 16:17; Ap. t. 2:1–13; Ap. t. 10:44–48; Ap. t. 19:6), kielillä puhumisen lahja on todennäköisesti Ensimmäisessä korinttilaiskirjeessä Hengen antama kyky puhua vieraita kieliä.

Paavali mainitsee kielillä puhumisen lahjan armolahjojen luettelossa 1. Kor. 12:8–10 (ks. myös 1. Kor. 12:28, 30; 1. Kor. 13:1, 8). Hän viittaa siihen kuitenkin toistuvasti Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 14. luvussa. Kreikankielinen sana *glōssa* ('kieli') esiintyy yli kaksikymmentä kertaa Ensimmäisen korinttilaiskirjeen luvuissa 12–14, niistä viisitoista kertaa pelkästään 14. luvussa. Näiden lisäksi kreikankielinen sana *heteroglōssos* ('vieras kieli', RK 2012]) esiintyy myös 1. Kor. 14:21. Tämä suuri määrä viittauksia kielillä puhumisen lahjaan antaa ymmärtää, että asia huolestutti erityisesti Paavalia. Tämän lahjan väärinkäyttö ja hyväksikäyttö Korintin seurakunnassa aiheutti epäjärjestystä ja sekaannusta julkisissa jumalanpalveluksissa (1. Kor. 14:23, 27, 33, 40).

Lue 1. Kor. 14:5, 13, 26–27 ja 1. Kor. 12:10, 30. Mitä erityisiä ohjeita Paavali antoi kielillä puhumisen lahjasta?

Syy siihen, miksi kielillä puhumisen lahjan on kuljettava käsi kädessä niiden tulkitsemisen lahjan kanssa, on se, että kielten tulee olla ymmärrettäviä (1. Kor. 14:9); muuten lahjan käyttämisestä ei ole hyötyä (1. Kor. 14:6). Tämä selittää, miksi Paavali painotti niin paljon tulkintaa ja ymmärtämistä. On selvää, että hän ei kritisoi kielillä puhumisen lahjaa sinänsä, vaan, kuten huomisessa tutkistelussa näemme, korinttilaisten sille antamaa liiallista merkitystä, joka johti profetoimisen lahjan laiminlyöntiin.

Tässä vaiheessa on tärkeää huomata, että vaikka Paavali toivoi, että kaikki korinttilaiset osaisivat puhua vieraita kieliä (1. Kor. 14:5), hän ei odottanut niin tapahtuvan (1. Kor. 12:10). Siten ajatus siitä, että ”kaikkien on puhuttava kielillä ennen kuin he voivat väittää saaneensa Pyhän Hengen kasteen, on vääristymä Paavalin opetuksesta Ensimmäisen korinttilaiskirjeen luvuissa 12 ja 14.” – Raoul Dederen, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, e-kirja, vol. 12 of Commentary Reference Series (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001), s. 620.

Onko seurakunnassasi ihmisiä, jotka puhuvat muita kieliä? Miten he voivat käyttää tätä kykyä tavoittaakseen muita ihmisiä Kristukselle?

PROFETOIMISEN LAHJA

Profetoimisen lahja on keskeisellä sijalla Paavalin käsitellessä armolahjoja. On mielenkiintoista, että profetoimisen lahja mainitaan yleensä ennen kielillä puhumisen lahjaa (1. Kor. 12:10, 28; 1. Kor. 13:8). Kun kielillä puhumisen lahja mainitaan ensin, silloin korostetaan sen suhteellista merkityksettömyyttä verrattuna profetoimisen lahjaan (1. Kor. 14:4, 5, 6, 22).

Lue Ef. 4:11–13 ja 1. Kor. 14:3–4. Mitä nämä tekstit sanovat armolahjojen tarkoituksesta yleensä sekä profetoimisen lahjasta erityisesti?

Profetoimisen lahja on tarkoitettu rakentamaan, kehottamaan ja lohduttamaan (1. Kor. 14:3; vrt. Ap. t. 15:32). Tämä viittaa siihen, että profetointi ei niinkään koske tulevaisuuden ennustamista kuin nykyhetkessä elämistä. Kreikankielinen verbi *profēteuō* voi tarkoittaa joko 'sanoa jotakin etukäteen' tai 'sanoa jotakin jonkun toisen puolesta'. Ensimmäinen merkitys näkyy esimerkiksi Ap. t. 2:29–31 (vrt. Aam. 3:7), jossa on ajatus siitä, että Daavid on profeetta, joka "näki ennalta". Toinen merkitys näkyy Ap. t. 15:32, jossa Juudas ja Silas tunnustetaan profetoiksi. Heidän "profetoimisensa" koostui kuitenkin veljien rohkaisemisesta ja vahvistamisesta "monin sanoin".

Opimme Ef. 4:11–13, että armolahjojen olemassaolo ei päättynyt apostolien aikakaudella. Niiden tulisi säilyä loppuun asti (Ap. t. 2:39). Jos joku kuitenkin väittää olevansa profeetta, hänet on arvioitava Raamatun perusteella. Yleisesti ottaen neljän säännön tulisi täytyä. Ensinnäkin profetiat, joissa ei ole ehtoja, toteutuvat aina (5. Moos. 18:22; Jer. 28:8–9). Toiseksi sanoma on sopusoinnussa aiempien profeettojen sanomien kanssa (5. Moos. 13:2–4; Jes. 8:20, VKR). Kolmanneksi jokapäiväinen elämä osoittaa Kristukseen sitoutumisen (1. Joh. 4:1–3). Neljänneksi Jeesus sanoi, että väärät profetat tunnustetaan heidän hedelmistään (Matt. 7:15–20), mikä on totta tietysti myös oikeiden profettojen suhteen.

Ilmestyskirja osoittaa, että profetoimisen lahja on jäännösseurakunnan erityinen piirre (Ilm. 12:17; Ilm. 19:10). Seitsemännen päivän adventistit uskovat, että profetoimisen lahja annettiin Ellen G. Whittlelle ja että se näkyy hänen kirjoituksissaan.

Mitkä ovat ne kaikki syyt, joiden vuoksi uskomme Ellen G. Whiten profetoimisen lahjaan? Mitä kysymyksiä hänen tehtävästään ja arvoollastaan on vielä jäljellä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Roswell F. Cottrell, ”Spiritual Gifts”, s. 5–16, teoksessa Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, osa 1.

”Miesten on lähdeittävä työhön luottaen Herraan, ja hän kulkee heidän mukanaan, vakuuttaen ja käännöittäen ihmisiä. Yksi työntekijä voi olla taitava puhuja, toinen taitava kirjoittaja, toinen voi olla lahjakas vilpittömässä, hartaassa ja jatkuvassa rukouksessa, joku taas laulamissa. Joku toinen voi olla erityisen taitava selittämään Jumalan sanaa selkeästi. Ja jokainen lahja vaikuttaa Jumalan hyväksi, koska hän tekee yhteistyötä työntekijänsä kanssa. Yhdelle Jumala antaa viisauden sanan, toiselle tiedon, toiselle uskon. Kaikkien on kuitenkin työskenneltävä saman johtajan alaisuudessa. Lahjojen moninaisuus johtaa toimintojen moninaisuuteen, ”mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama” (1. Kor. 12:6).

”Kukaan ei saa halveksia vähäisemmiksi oletettuja lahjoja. Alkakoon kaikki töihin. Älköön kukaan luovuttako epäuskoisena, koska luulee, ettei voi tehdä suuria tekoja. Lakatkaa katsomasta itseänne. Katsokaa johtajaanne. Tehkää mitä voitte nöyryydellä, vilpittömyydellä ja rakkaudella.” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 12.4.1906.

”Me kaikki tarvitsemme apua, jota voimme saada muilta. Jumala vaikuttaa myös muiden mielessä. Eri ihmisille annetut erilaiset lahjat on tarkoitettu yhdistettäväksi, jotta pyhät ovat täysin valmiita ”palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen” (Ef. 4:12). – –

”Edessämme tulee aina olemaan esteitä, mutta meidän on seurattava johtajaamme ja kohdattava vaikeudet yhdessä, käsi kädessä.” (UL 141.)

Keskustelunaiheita:

1. Mieti hieman enemmän profetoimisen lahjaa. Miksi profetoiminen on tärkeämpää kuin kielillä puhuminen, jos sitä ei tulkita? Lue tarvittaessa uudelleen Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 14. luku, jotta muistat Paavalin perustelut.
2. Keskustelkaa Ellen G. Whiten palvelutehtävästä sekä siitä, miksi uskomme hänellä olleen profetoimisen lahjan. Mitä siunauksia tämä lahja tuo seurakunnalle? Mitä haasteita lahjan parhaaseen mahdolliseen käyttöön liittyy?
3. Ajattele 3–5 ihmistä, jotka rakastavat sinua aidosti. Mistä tiedät, että heidän rakkautensa sinua kohtaan on aitoa? Mitä tämä kertoo siitä, miksi Paavali puhui niin paljon rakkaudesta käsitellessään armolahjoja?
4. Rakkaudella on suuri merkitys, mutta miksi se ei saa olla ainoa kriteeri arvioitaessa, puhuuko joku totta ja onko hän kuuntelemisen arvoinen?